

ÜVEGES HUBA:

A RAGADOZÓ SZÍVE

#történelmi 🐾 #thriller 🕵️ #++16
önálló elbeszélés

Copyright ©2021, Üveges Huba

Tudta, a botos az elkóborolt borjú után jön majd. Tudta, hogy a botos nem fog felfelé nézni. Tudta, hogy az árnyék és a lomb takarásában észre sem venné. Miképp tudta azt is, hogy még csak kiabálni sem lesz ideje, mielőtt ő megölné.

Könnyedén leugrott a fatörzsről. Nehéz huppanás, majd erős harapása, egy hangos roppanás. Már végzett is a maga alá gyűrt csupaszborjúval. Embervér ízét érezte a szájában. Nem igazán volt éhes, ám nem bírta volna ki, hogy legalább meg ne kóstolja.

Dietrich kapitány megfordította az öblös cserépkorsót. Egy-két kósza csepp kifolyt ugyan belőle, de amúgy már tényleg üres volt.

Casimero kapitánynak kellett még párat nyelnie, mielőtt ő is kiitta volna a magáét.

– Visszavágót kérek! – jelentette be azonnal.

A német zsoldoskapitány megvonta a vállát.

– Felőlem aztán! Annyi visszavágót kérhetsz, amennyit csak akarsz! Így is úgy is az enyém lesz a győzelem.

Szörémi Izsák megköszörülte a torkát.

– A mi kedves vendégeink túlon túl hosszán várnak már reánk – mondta, rosszálló tekintettel.

– Csakugyan – biccentett Dietrich és hunyorgó, kék tekintetét a lovagterem túlsó felében álló két nőre vetette. Mindketten rongyokba burkolódzva, összemaszatolt képpel álltak a fal mellett – a német kapitány szemében egyáltalán nem tűntek érdekesnek.

Az egyik túl idős, a másik meg túl fiatal – állapította meg magában. – Talán, ha nem öltöznek madárijesztőnek, még akkor se erőszakolják meg őket az embereim.

– Biztos vagy benne, hogy övék volt ez a vár? – kérdezte meg Szörémit.

– Teljességgel bizonyos, kapitány uram – felelte az udvari kancellár küldöttje.

– És mit gondolsz, jók valamire?

– Nos... – Szörémi hosszán elgondolkodott – amennyire én tudom, az úrnő férje, Labocky Mátyás hűtlen a koronához. Ami pedig az úrnő fiát, Tarczay Györgyöt illeti: jottányit se külömebb mostohaapjánál. Jelen ismereteink szerint mindkettő Lengyelországban bujdosik.

A német tiszt összecsapta a tenyerét. Széles mosolyra húzta száját, majd elkacagta magát.

– Barátom! – fordult Casimero felé. – Ezek szerint mégiscsak ihatunk tovább! Mert ezekkel a némberekkel, biz semmi huncut értelme sincsen foglalatoskodnunk!

A kancellári küldött ismét megköszörülte a torkát.

– Még nem fejeztem be – ráncolta a homlokát. – Ezen esetnek ugyanis van még pár igen érdekes aspektusa. Dorottya úrnő ugyanis esküt tett Ferdinánd királynak, férjével és fiával pedig perben áll és visszaköveteli tőlük a Tarczayak jogos birtokait.

Dietrich értetlenül forgatta szemét.

– Az isten szerelmére, a vár a férjével közös birtoka, a fiú pedig a birtok törvényes örököse!

– Jelenleg a birtok a miénk – szolt közbe Casimero – annak adjuk, akinek jónak látjuk.

– Annak adjuk, aki képes megtartani Ferdinánd király hűségén – javította ki Szörémi az olasz zsoldoskapitányt.

– Tehát nem ennek a Dorottyának! – nézett Dietrich megvetően a magasabbik nőre.

– Márpedig fölöttébb célszerű lenne olyasvalakinek adni, akinek joga is van hozzá.

Anna letörölgette a kormot és a sarat az arcáról, ami közben – anyja mellett állva – a három veszekedő idegent fürkészte. Előzetesen, valahogy nem ilyennek képzelte a meghallgatást. Úgy remélte, hogy őket is szóhoz hagyják jutni a saját ügyükben. Vagy legalább azzal megtisztelik őket, hogy méltóztatnak magyarul és nem pedig németül

beszélni. A tótot kivéve ugyanis sem ő, sem az anyja nem beszéltek idegen nyelveken.
– Ez persze nem azt jelentette, hogy Anna semmit sem értett volna a három férfi vitájából. A hangszínük, a tekintetük és a mimikájuk ugyanis egyértelműen mutatták hozzáállásukat. Ez alapján pedig le lehetett szűrni, hogy a szerzetesi habitust viselő, borotvált arcú férfi valamelyest szimpatizál az ügyükkel, még a szőke, bőrzekés katona kimondottan ellenséges velük. A göndör hajú, szakállas férfi bizonytalanabbnak látszott, avagy inkább érdektelenebbnek. Tekintete gyakran el is kalandozott a bor és húsos káposzta, de még inkább az azokat felszolgáló leány irányába.

Anna levette fejéről a csuklyát, és kibontotta hosszú hullámszórt haját, majd a mocsos rongyokból is kicsavarta magát. Megigazgatta füzős kis mellénykékét, s szoknyáján is helyükre igazgatta a fodrokat.

Közben tekintete egy, az oszlop lábánál támaszkodó címerpajzsra tévedt. A színesre festett pajzs közepén egy ágaskodó medve állt, aki két mancsával szorított egy-egy fenyőfát – ez volt a Tarczayak címere. Aminek persze nem ott lent kellett volna lennie, hanem fent a falon, az asztal közepe felett, ahol most a zsoldosok fekete zászlaja terpeszkedett, rajta vörösen rikító, nagy gót betűkkel.

A szerzetes arca időközben enyhén elvörösödött, pislantásai egyre hosszabbakká, lélegzetvételei egyre mélyebbekké váltak. Úgy nézett ki vesztesre áll.

Anna elérkezettnek látta az időt, hogy bekapcsolódjon a társalgásba. Lassú léptekkel megindult előre.

Az egyik ór tétován mozdult, ám végül útját mégsem állta.

– Kegyelmes urak! – nyitotta Anna jó tágra a száját, amivel rögvést sikerült is elérnie, hogy reá figyeljenek.

A kancellári küldött nagy, nyílt tekintettel nézett rá. A német a szemöldökét vonogatta. Az olasz pedig szemtelenül bámulva, enyhe mosollyal arcán konstataálta a tényt, hogy Annának van melle.

Szörémi azonnal ajánlkozott, hogy fordít a lány és a két zsoldoskapitány között.

– Köszönöm – Anna tisztelettudóan fejet hajtott.

– Nem hinném, hogy e leány bármit is mondhatna, mivel meggyőzhetne arról, hogy egy áruló feleségének adjuk vissza a várat – jelentette ki Dietrich.

– Nem édesanyámnak kérem a Tarkói és az Újvári várakat – jelentette ki Anna. – Hanem magamnak.

A német a homlokát ráncolta, míg a két másik férfi meglepett arckifejezéssel reagált.

– Édesanyám házassága révén vagyonszösségben él Labocky Mátyással, így jogilag megoldhatatlan lenne, hogy úgy legyenek övéi a Tarczay birtokok, hogy mostohaatyámnak köze ne legyen hozzájuk – magyarázta Anna a kancellári küldöttnek, ügyelve közben arra, hogy tekintete és tartása kellő szerénységet tükrözzön.

Szörémi előbb elgondolkodott arckifejezést öltött, majd fejet bólintva jelezte helyeslését.

– Ez persze nem azt jelenti, hogy ne lennének meg a magam ambíciói – fordult Anna kihívóan az olasz felé. Egész addig, amíg a pap le nem fordította szavait, tekintetét az olasz hamiskásan csillogó barna szempárján felejtette.

Casimero huncut mosollyal felelt a leánynak.

– Hány éves is vagy, galambom? – kérdezte Dietrich.

– Tizenhét leszek – felelte a leány.

– Hány év múlva? – vont össze a tekintetét a német, amire több katonája is kacagással felelt.

– A rátermettség nem kor kérdése – szögezte le Szörémi.

– Ha fiú lenne, talán igent mondanék – csóválta meg a fejét Dietrich.

– A magyar jog lehetővé teszi, hogy bizonyos esetekben a leányokat is fiúsíthassuk.

– Csakugyan? – hitetlenkedett Dietrich.

– Már beadtam a szükséges kérvényt az udvari kamaránál – jelentette ki Anna.

– Én pedig gondoskodom róla, hogy a kérvény elfogadást nyerjen – biccentett Szörémi.

– Nem! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Dietrich. – Nem adom oda ezeket a várakat egy tizenéves leánynak!

– Na, de... – próbált szólni Casimero, ám társa belé fojtotta a szót:

– Nem, nem és nem! – kiáltotta. – Végeztem! Kislány – fordult Annához –, ezúttal elmehetsz, ám ha visszatérsz, főképpen pedig, ha újból hallanom kell öntelt szavaidat, biz isten, hogy besoroztatlak a tábori bordélyházba!

Az olasz széttárt karokkal nézett Tarczay Annára, Szörémi Izsák pedig idegesen dörzsölgette az állán serkenő borostát.

Anna kihúzta magát s merészen a német kapitány szemébe nézett.

– Próbátélt követelek!

– Próbátélt? – vonta fel Dietrich bozontos szemöldökét. – Miféle próbátélt?

– Olyat, amiben bizonyíthatom rátermettségemet!

– Netán kiállnál valamelyik katonám ellen? – nyúlt gúnyos mosolyra a német szája.

– A lányom nagyon okos... – szólt Dorottyia asszony bizonytalanul előre lépve.

– Kár, hogy a királyságnak nem okos lányokra, hanem erős fiúkra van szüksége – vonta meg a vállát a német, és arcán csöppet sem halványult mosolya.

– Talán van, amivel mindkettőt bizonyíthatnám – öltött mosolyt Anna is.

Dietrich gyanakvóan nézett végig rajta.

– Beszélj nyíltan! – mondta türelmetlenül.

– Bizonyosan tudod, jó uram, családunk címerállata nem véletlenül a medve. Az őseim között számos nagy medvevadász is akadt. És jelenleg is ólálkodik Felső-Magyarország erdeiben egy óriási és rettegett barnamedve...

– Félmancs – ráncolta a homlokát a német.

– Azt hiszed, hogy el tudnád ejteni? – kerekedett Casimero szeme.

– Egészen biztos vagyok benne – felelte határozottan a leány.

– Ugyan már! Ez nevetséges! – rázta a fejét Dietrich kapitány. – Reggelire se lennél elég annak a szörnyetegnek!

– Ezt értsem úgy, hogyha elejtem, akkor birtokomba vehetem a Tarkói és az Újlaki várakat?

– Egyáltalán vadásztál már medvére?

– Még nem.

– Akkor mégis hogy hiheted, hogy szemernyi esélyed is lenne? Annak a medvének a fejére kétezer aranyforint van jutalmul kitűzve. Az ország és a környező országok legjobb vadászai eredtek már a nyomába, mindhiába. Kis vakarcs, nem gondolhatod, hogy pont neked sikerülne!

– De. Én biztos vagyok benne.

Dietrich zavartan nézett, hol jobbra, hol balra.

– Ez egy vicc! – tárta szét a karját. – Avagy... egy trükk.

– Küld el velem a legmegbízhatóbb emberedet... ő majd igazolja, hogy én voltam az, aki végzett azzal a szörnyeteggel.

Dietrich mély levegőt vett. Ujjai az asztalon doboltak.

– Nem – felelte végül –, egy ilyen vadászat akár több hónapig is eltarthat. Nekünk viszont egy hónap múlva odébb kell állnunk.

– Adj hát akkor egyetlen hónapot, és én sikerrel járok!

Dietrich vetett egy pillantást Casimerora, egyet pedig Szörémire, majd összeütötte a tenyerét.

– Ám legyen! Ha egy hónapon belül sikerül elejtened Magyarhon legveszedelmesebb ragadozóját: a fenevadat, akivel még senki sem boldogult ez idáig: akkor oda adom

neked a két Tarczay várat. Ha viszont nem, akkor bűnhődnöd kell kevély szavaidért...
– állával a még mindig rongyokban ácsorgó öregasszony felé bökött.
– Mégis mire készülsz? – kerekedett Szörémi szeme. – Hadd emlékeztesselek rá, hogy ő egy nemesasszony, így hát nem bánthatod kedved szerint!
A német kapitány leintette az egyházfit, majd Annához fordult:
– Ha elbuzsz, és egy hónap múltán ilyenkorra nem térsz vissza Félmancs fejével és jobb mellső talpával, akkor karóba huzatom az anyádat! Nos? Így is vállalod? – húzta széles mosolyra száját.
– Igen! – vágta rá Anna azonnal.
– Ne, ne tedd! – tiltakozott Dorottyia asszony riadtan, tágra nyílt tekintettel.
– Vigyétek a vártömlöcbe! – adta ki a parancsot a kapitány. Az asszonyt közrefogták a katonák, majd elvitték.
Dietrich felállt és Anna felé nyújtotta jobbját. Anna farkasszemet nézett vele, majd megmarkolta a hatalmas mancsot.

Anna tetőtől talpig megmosakodott, magára kapta legbőbb blúzáát és legpuhább alsós szoknyáját, majd pedig odaállt a tükör elé és kifésülte hosszú barna haját. A tükörben egy pillanatra találkozott tekintete az őt őrző német darabontéval. A férfi bohókásan mosolygott, bizonyára tetszett neki az úrnő imént látott meztelensége. Annát ez, ha zavarta is, hát nem mutatta jelét. Arca tartózkodó volt, rezzenéstelen, hófehér – mosolytalan ajkával, a keskeny, egyenes orral, és szürke tekintete fölött leheletvékonyra szedett szemöldökkel leginkább egy maszkra emlékeztetett. Annát ez a legkevésbé sem zavarta, sőt éppen ez volt az, amit el szeretett volna érni. Úgy döntött a zöld ruháját választja. Nem csak a színe szólt mellette, hanem az is, hogy ez volt az egyetlen ruha a ládájában, aminek szoknya része mindössze a csizmája száráig ért.

A zöld ruha fölé fűzős fekete mellényt vett fel. Lábbeli gyanánt pedig rövid szárú, sárga karmazsin csizmát húzott.

Kopogás után nyílt az ajtó és egy magas kecskeszakállas férfi lépett be rajta.

– Nem beszélek németül – szögezte le Anna, miközben néhány csat segítségével hátrafogta haját.

– Semmi gond, magyar vagyok – vont vállat az őszülő halántékú férfi.

– Azt hittem Dietrich kapitány küldöttjéhez van szerencsém.

– Az vagyok. Ami azt illeti Dietrich úr fővadásza.

– Meglep.

– Tudod, kisasszonyom, a kapitány tegnap kapottasabb volt... mint szokott. A szesz beszélt belőle, amikor túl szigorú megtorlást emelt kilátásba. Ám szavát már vissza nem vonhatja, úgyhogy úgy döntött, biztosít számodra egy kis segítséget, szerény személyemben.

– Ezt értem. Az lep meg, hogy a kapitány úrnak van fővadásza. Azt hittem, hogy ő egy sereget vezet.

– Valóban. Sereget is.

Anna elfordult a tükörtől, s végigmérte a fővadászt. A férfi ráncokban rögzült vonásai szigoruk voltak. Az arca ettől eltekintve rezdüléstelennek tűnt. Ugyanakkor a férfi mégsem bírt tökéletes önfegyelemmel. Egyszerűen nem tudott mit kezdeni a kezeivel: hol csípőjére tette őket, hol öve bújtatójába dugta ujjait.

Kissé talán izgatott lehet.

– Őszintén meglepett, hogy a holmimat érintetlenül találtam – váltott témát Anna.

– Valóban érdekes – felelte közömbösnek tűnő hangon a fővadász.

Az orrlyuka enyhén kitégült. Idegesíti valami.

– Hogy hívnak?

– Farkas Zoltán.

Anna az ablakhoz ment, s széttelített a Nap sugaraitól nyaldosott sűrű fenyves erdőkön.

– Szép időnk van, nemde, Zoltán?

A férfi jobb kezének ujjai finoman, hangtalanul ugyan, de az övén doboltak.

– Valóba – felelte.

– Mond, Zoltán, ha volna valami kérdésed! – fordult felé a leány.

– Rendben – vett mély levegőt Zoltán. – Tudsz egyáltalán valamit arról a medvéről?

– Persze – vágta rá Anna. – Tudom, hogy hiányzik az egyik ujj. Egyszer alighanem csapdába léphetett, de tanult belőle, és azóta senkinek sem sikerült rávennie, hogy megismételje ezt a hibát. Tudom, hogy egyfolytában éhes, évente talán száz marhát is elejthet. Aztán tudok róla, hogy már több vadással is végzett, aki üldözőbe vették. Egyszer még egy huszárőrjáratnak is leterítette három lovát.

A fővadász elismerően biccentett.

– Akkor hát, indulunk?

– Még nem – jelentette ki a leány.

Három nap telt el. Anna ugyanúgy töltötte a napját, mint az első napot – semmin sem változtatott. A Nappal kelt, megmosdott, felöltözködött, felszerszámozta a lovát, megsétáltatta a kutyáját. Megebédelt, meglátogatta ősei kriptáját, majd felment a bástyába, ahonnan alkonyatig kémlelte a láthatárt.

Zoltán fővadász egyre türelmetlenebbé vált. Dorottya asszony egyre elkeseredettebbé. A nemes asszony naphosszat kárhoztatta nagyobbik lányát, Annát és hiányolta a kisebbiket, Erzsét. Fiáról és férjéről pedig átkokat mormolva emlékezett meg.

A következő nap lovas érkezett. A német zsoldosok lerántották a habzó szájú paripa hátáról, majd vasalt csizmáikkal jól a bordái közé rugdostak.

– Halt! Elég! – kiáltott rájuk a lépcsőn lesiető zöldruhás leány. – A futár hozzám jött!

– Sietve a lovas és a német gyalogosok közé állt.

Az egyik zsoldos hevesen magyarázott ugyan, de – társaihoz hasonlóan – azért ő is csak tett néhány lépést hátrafelé.

– Azt hitték, hogy kém – tolmácsolta az odasiető Farkas Zoltán.

Anna semmit nem felelt. Segített felállni a fiúnak, majd bevezette a várba.

– Hozzatok neki bort! – kiáltott rá Zoltán a zsoldosokra, majd ő is Annáék után iramodott.

A futár egy fiatal, szőke fiú volt, talán Annával lehetett egyidős.

– Forgách Kelemér vagyok, jó uram – mutatkozott be a fővadásznak, majd úgy kapott a bor után, mintha minimum az élete múlna rajta, s nem is nyugodott addig, amíg a korsót a fenéig ki nem itta.

– Nem mondtam, hogy ráérek, amíg megiszod – vonta össze tekintetét Anna.

– Elnézéset kérem, szívem hölgye! – szabadkozott a fiú. – Kérésedet követve éjt nappá téve a vidéket jártam, hogy Félmancs nyomára bukkanjak s hírt hozhassak néked, legdrágább, arról hogy az a szörnyeteg hol van. Az egész úgy kezdődött...

– Ne! – billegette a leány a fejét. – Csak azt mond meg, hogy hol látták!

– Igenis, szívem szépséges csillaga. A medvét a Kígyó-völgyben látták, ahol is két borjúval és egy bikával végzett.

– Honnan tudjuk, hogy ő volt? Meglett a lábnyoma?

– Nem. A talaj túl kövecses arrafelé. Ugyanakkor a csorda elsőgulyásának teteme az ő kéznyomát viselte magán.

– Értem – biccentett Anna.

– A kéznyomát? – értetlenkedett Farkas Zoltán.

- Igen, azt – felelte Anna, majd táskájából egy térképet vett elő. Kihajtogatta és megkereste rajta a Kígyó-völgyet.
  - Félmancs, ha már jól lakott ritkán eszi meg az egész áldozatát – kezdett magyarázni a fiú –, ugyanakkor igazi ínycsoki az öregúr, úgyhogy bizonyos belső szervek elfogyasztásától ilyenkor sem bír eltekinteni. Szóval, feltépi az áldozata mellkasát, és...
  - Elég! – szólt közbe Anna, majd a térképen ujja egy konkrét pontra szegeződött.
  - Nem jó ötlet – csóválta a fejét a fővadász. – A vadat az utolsó nyomtól kell üldözőbe venni. Nyomokat keresni, s az alapján megállapítani, hogy merre vehette az irányt.
  - Mint azt Kelemér is mondta, arrafelé köves a talaj, tehát aligha találnánk használható nyomokat. Ráadásul az idő is elég esős volt az elmúlt napokban, így még kutyával sem mennénk sokra. Aligha érné meg ott kezdenünk.
  - Ha csak egy-két nyomot találunk is, az is pont elég lehet – vitatkozott a fővadász.
  - Nekem megvannak a magam nyomai – jelentette ki Anna, s a térképen, az ujja hegye alatt lévő patakra vetette tekintetét.
  - Úgy véled, kedvesem, hogy a vérengzés után megszomjazhatott az öregúr? – kérdezte Kelemér.
  - Biztos vagyok benne – bólintott Anna.
  - És miért nem e felé a patak felé, avagy a másik felé vette az irányt? – mutatott rá Zoltán két közelebbi vízfolyásra.
  - Látod a térképemen azokat a kis fekete pöttyöket? – kérdezte Anna.
- Farkas Zoltán rövid hunyorgás után valóban kivett jó pár apró, porszemnyi fekete pöttyöt.
- Igen – biccentett.
  - Nos ezek a pöttyök Félmancs eddigi feltűnéseit jelzik, tíz évre visszamenően. És az egészről egy rendszer rajzolódik ki: Félmancs felségterülete, amin viszont az a két patak kívül esik. Ellenben az, amire rámutattam, igenis benne van. Úgyhogy lóra!

A Beszkidek erdős csúcsai között kavicsos völgyben kanyargott a kis patak, amelynek medrét követte a négy lovas: Anna, Zoltán, Kelemér, valamint Zoltán segédvadásza: Flórián.

– Nem kell olyan gyakran megállni, a szél nem felőlünk fúj! – súgta oda Annának Zoltán.

Anna zsebre tette a távcsövet, de amúgy egy szót sem felelt. A következő kanyarulatig elővágtatott, majd ismét távcsövet vett a kezébe.

- Már megint? – fogta a fejét Zoltán.
- Még régebben volt szerencsém találkozni két vadással is, akik egykoron Félmancsot üldözték – felelte a leány. – Beszámolóikból az derült ki, hogy ezerkétszáz lábról képes szabad szemmel észrevenni az őt üldözőt.
- Ugyan már! Ez tündérmese! Még egy medvét sem láttam, ami ilyesmire képes lenne.
- Nem érdekel a többi medve. Én az alapján vadászok, amit Félmancsról tudok.
- A legtöbb medvét hamarabb meg ölik, mint Félmancsot – bólogatott Kelemér. – Kell, legyen benne valami különleges.
- Igen. Van benne valami különleges: mégpedig, hogy nagyobb, mint egy ló! Ennyi az egész... – mérgelődött Zoltán.
- Csitt! – szólt rá Anna.

Farkas Zoltán összehunyorította a szemét és ő is észrevette a látóhatár szélén mozgó aprócska fekete pontot.

– Ő az? – kérdezte.

– Nem biztos... – felelte Anna. – Mindenesetre kétség kívül egy medve.
– Akkor hát, kislány, tedd el a látcsövet! – szólt rá Zoltán, majd átnyújtott neki egy számszeríjat.

Anna idegenkedve fogta meg a csontberakásos csigás lőfegyver.

– Segítünk elejteni, de a végső lövést neked kell bevinni – magyarázta a fővadász. – Csak a nyakára célozz, ott tudsz a legtöbb kárt tenni.

– Tudod, hogy kell használni? – kérdezte Kelemér a leányt.

Anna felelet helyett felcsigázta a számszeríjat, majd vesszőt tett a húrba.

– Én nagy ívben megkerülöm, és a hátába kapok. Flórián jobbról, Kelemér pedig balról kerül. Feléd szorítjuk, és te nyakszirten lövöd – vázolta fel a tervet Farkas Zoltán.

– Nem – billegette fejét a lány. – Ez így nem lesz jó! Észre fogja venni a manóvert, és el fog tűnni az erdőben. Még várunk kell. Követni őt, amíg egy tisztább terepre nem ér.

A fővadász, megértő mosollyal arcán, vállon veregette a leányt.

– Még meglelt férfiakkal is megesik néha, hogy meginog a bátorságuk. Úgyhogy ne szégyelld! – mondta, majd a két fiú felé biccentett: – Na gyerünk! – És már vágattak is.

Anna poroszkálva követte őket a vízfolyásban, kezében a súlyos számszeríjjal. Aztán amikor a medve ordítását hallatta ő is megsarkantyúzta lovát.

Félmancs fülelt: patás állatok lábdobogását hallotta. Jobbról is, balról is. Jobbról az egyik patás már túl is haladta őt.

A patás állatok fürge, ám komolyabb kihívást nem jelentő prédák voltak – többnyire. Ez esetben viszont más volt a helyzet – tudta ezt a medve már tapasztalatból. Ez esetben a patások csupaszbőrűekkel hátukon érkeztek, azért, hogy vele végezzenek. Félmancs azonnal bevetette magát a bozótosba. Teljes sebességgel rohant, és sikerült is elérnie, amit akart: az őt túlhaladó és a másik jobboldali lovas között kirohant a csapdából.

Ugyanakkor meglátták és követték őt. Szerencséjére azonban ez nem az első eset volt, így hát pontosan tudta, mit kell tennie. A legsűrűbb erdőfoltokban tört magának utat, ott, ahol a patások csak lassabban követhették.

Majd hirtelen megállt és miután megbizonyosodott róla, hogy pillanatnyilag nem látják, gyorsan felkapaszkodott az egyik vastagabb fára. És türelmesen várt.

Az ordítás már nem a patak völgyből jött, hanem az erdőből. És ameddigre Anna odaért, a hatalmas medve a két lovast már földre is vitte. Farkas Zoltán lova feltépett szüggel, Flóriáné elharapott nyakkal feküdt. A fővadász lova alá szorulva nyögdécselt, míg Flórián a lova mellett állva nézett farkasszemet a medvével.

Félmancs felágaskodott. Állva közel háromszor olyan magas volt, mint a fiatal férfi, aki éppen a számszeríjat próbálta meg újratölteni. Idegességében kiesett kezéből a vessző, kapkodva kapott utána.

– Lódd le! – kiáltott a fővadász Annára.

Anna lepattant lova hátáról, s Flórián kidőlt hátságához sietett. Gyorsan kioldozta a nyereg mögé szíjazott kistermetű kopót – az ő kopóját –, majd a számszeríjat a földre dobva az ölébe kapta, s visszasietett vele a lovához.

– Ne a kutyát mentsd, hanem Flóriánt! – kiáltotta Zoltán. – És öld meg a medvét!

Anna a kutyát a hóna alá csapta, majd Zoltánhoz rohant, elővette annak nyeregtáskájából a kovás pisztolyt – amit még induláskor látott nála –, s leadott vele egy lövést a levegőbe.

A medve erre megfordult, majd bevágatott az erdő sűrűjébe.

Flórián óriási késéssel betöltötte számszeriját, majd útjára eresztette a nyílveessőt abba az irányba, ahol a medvét legutoljára látta.

Aztán pedig odasietett Zoltánhoz és Annával közös erővel kihúzták a fővadászt a balsorsú ló alól.

– Miért nem lőttél a számszerijjal? – kérdezte Zoltán ordítva, vöröslő fejjel. – A pisztollyal meg mi a pokol a nyiláért levegőbe lőttél?

– Te meg, jó uram, miért feküdtél be a lovad alá? – kérdezett vissza Anna tüzet nyilálló tekintettel.

– Rendben. Te is elrontottad, mi is elrontottuk – rázta le magáról a port a fővadász.

– Nem. Ezt ti rontottátok el, mert nem hallgattatok rám! – tiltakozott a leány.

– Igaz. Űztük a medvét gondolkodás nélkül. Míg a bestia meg ahelyett, hogy rendesen menekült volna: megbújt, aztán meg hirtelen ránk vetette magát.

– Ugyanakkor, mégis csak te voltál az, aki nem lőtted le, amikor lett volna rá lehetőséged! – morogta Flórián Annának. – Ráadásul hagytál volna meghalni! Csak a kutyát mentetted.

– Flórián, ha nem tévedek, te lőttél a számszerijjaddal, még mielőtt ideértem, nemde?

– De igen! Én lőttem – jelentette ki büszkén a fiú.

– És találtál is? – kérdezte Zoltán.

– Igen – válaszolt a fiú helyett Anna. – Flórián pontosan lőtt: nyakon találta Félmancsot. Ám ezzel nem ölte meg.

A fővadász elgondolkodott arcot vágott.

– Tehát, ha te is rálőttél volna... akkor sem lett volna jobb az eredmény – állapította meg.

– Sőt, talán csak még dühösebb lett volna tőle.

– Engem így is majdnem megölt! – méltatlankodott Flórián.

– Nem voltál akkora veszélyben – felelte Anna. – A medve azért áll fel, hogy körülnézzen, nem pedig azért, hogy támadjon. Bizonyára Kelemér lovát hallhatta valamerről. Persze a helyzet hamar veszélyessé válhatott volna, de szerencsére tudtam, hogy Félmancs fél a tűzfegyverek hangjától, és hogy azzal talán elijeszthetem. A kopó segítségével pedig még mindig megmarad az esély, hogy követhessük őt.

A fővadász elismerően nézett végig a lányon.

– Rendben. Akkor már csak az a kérdés, hogy...

– Itt vagyok! – érkezett meg Kelemér, lovával egy bokron áttörve. – Hol van a medve?

Zoltán sehogy sem tudta magában hova tenni a csendes várkisasszonyt. Az arcáról soha nem tudta leolvasni a szándékait, az érzéseit. Körmönfont gondolkodását pedig csak többé-kevésbé sikerült megértenie. Ha ez még nem lett volna elég, Anna egyre-másra újabbnál újabb meglepetésekkel szolgált. Egyik nap elkapott egy kígyót és pusztá kézzel kitekerte nyakát. Másik éjjelen pedig sikerült Zoltánnak meglesnie, amint a lány besettenkedett Kelemér pokróca alá és vele hált. Következő nap pedig azért kellett várniuk rá, mert őnagyságának az egyik tó partjánál virágokat szedni és gyökereket kiásni támadt kedve.

Micsoda női szeleburdiság! – állapította meg Zoltán, a tótól nem messze, fel s alá járva.
– Ráadásul pont akkor, amikor leginkább okunk volna a sietségre!
A lány erre – jó szokásához híven – semmit sem felelt.
Miközben Zoltán ilyesféléken töprengett a nyársra tűzött lóhús lassan megsült a tábortűz felett. Le is húzta róla, s azonmód fel is falta.
– A holnapi lesz a tizennegyedik nap – jegyezte aztán meg, mielőtt még lehajtotta volna fejét a maga alá gyúrt lópokróra.
– Előbb-utóbb nyílt terepre ér, és akkor utolérjük – felelte Kelemér.
– Mond, Anna, kegyed, hogy vélekedik efelől? – kérdezte Flórián.
A fiú türelmesen várt a lány válaszára, ám az nem érkezett meg.
– Biztos alszik már – biccentett Zoltán a fia felé.
– Nem, dehogyan alszik! – jegyezte meg a fiú bosszúsan morogva.

Amennyire tudta visszafogta lélegzetét. Nehezőre esett, hisz már nagyon fáradt volt. És úgy sietett volna, olyan nagyon szívesen, ám lábát mégis csak lassan, óvatosan mozdította előre. Tudta nem csaphat zajt. Most már nem, ahhoz már túl közel van. Szuszogásuk alapján a négyből három csupaszbőrű aludt már. Az az egy meg, aki ébren volt: eddig ő tűnt a legfigyelmetlenebb példánynak. Igaz, ott volt, tőle nem messze az a cseppnyi kutya is. – Nagy hiba volt, hogy nem ölte meg az ebet első alkalommal! A kutyáknak túl jó a szimatjuk, jóformán lehetetlen őket lerázni.

Ha nem állt volna bele a nyakába az a hegyes vessző, akkor a kutya persze már nem élne... de hát beleállt. Még szerencse, hogy a vastag zsírpárnák felfogták. – Illetve ez nem is szerencse kérdése, miképp más sem azon múlik; hanem erőn, méreten, na meg ravaszságon.

Tudni kell a szélirányt és tudni kell a terepet előnyösen használni. Tudni kell elbújni, elmenekülni és lecsapni. Mindenek előtt pedig: ki kell ismerni az ellenséget.

A másik fiatal csupaszbőrű, aki aludt, sokkal veszélyesebbnek tűnt a virrasztónál: ő lőtte ki a hegyes botot – és a hegyes bot az nagyon fáj. Az öreg csupaszbőrű veszélyessége még kérdéses volt, de kora okán elképzelhetőnek tűnt, hogy tapasztalt, ravasz ellenfélről van szó. A pici nőtény viszont teljesen ártalmatlannak látszott.

Persze a látszat gyakran csal. A vaddisznó hiába hangos és van hatalmas agyara, mégis viszonylag könnyű préda. Na de a mérges kígyó! Az hiába kicsi és csendes... mégis jobb, ha még a medve messziről elkerüli.

A virrasztó emberfiú a pici nőtény fölé hajolt, s megérinti arcát. Majd súgott valamit a fülébe.

Hatalmas ordítás és azzal együtt jajkiáltás hasított bele az éjszakába.

Anna azonnal kipördült a pokróca alól, s a tábortűz helyén izzó parázskupachoz rohant.
– Félmancs! – ugrott talpra Flórián is. – Hol a számszerijam? – kezdte el keresni a lőfegyver.

Anna a lapáttal beletúrt a parázsba, majd annak vörösen izzó tartalmát a medve iménti ordítása irányába hajította.

Egy pillanatra a parázs megvilágította a Kelemért fogai között tartó iszonyatos ragadozót.

Zoltán azonnal elsütötte a pisztolyát. A lövedék nagyot koppant, ahogy lecsúszott az állat koponyájáról.

Félmancs mennydörgő üvöltéstől kísérve bevetette magát az erdő sűrűjébe.

Flórián idegesen szuszogva szorította vállához a számszeríjat, de már nem volt mire lőnie. Nagyot káromkodott.

– Egy pillanaton múlt! – dohogta.

Zoltán és Anna odamentek Kelemér száz sebből végző holttestéhez.

– Nagyon sajnálom – sütötte le tekintetét részvételteljesen a fővadász. – Tudom, Kelemér jelentett neked valamit...

– Hű szolgám volt – felelte Anna hidegen, majd közelebb hajolt a holttesthez, hogy megvizsgálja a sérüléseit. – Legalább nem vitte el, így tisztességgel eltemethetjük – mondta, miközben keze végigsiklott a halott férfi vértől csatagos mellkasán.

– Segítünk – ajánlkozott Flórián.

– Rendben. Remélem, nem bánjátok, ha addig is vele maradok, amíg megássátok neki a gödröt.

– Nem, de hogy – veregette meg a leány vállát Farkas Zoltán, majd elment ásni.

A köves, gyökerektől átszótt talajban nagyon nehezen ment az ásás. Nem is erőltették nagyon. Úgy voltak vele, hogy nem baj, ha nem lesz olyan mély, a végén majd úgy is pakolnak rá kövekből egy tisztas halmot.

Anna saját kezűleg vonszolta oda a holttestet, majd pedig a két férfi segítségével elfektette a gödör fenekén.

– Nyugodj békében, Kelemér! Amennyire megismertelek, jó ember voltál! – búcsúzott el tőle a fővadász, majd ujjával keresztet rajzolt rá, és mellkasára tette a kezét. Illetve csak tette volna, mert keze nyomán mélyen besüppedt a szürke ing, s azt nagy foltban fekete vér lepte el.

Farkas Zoltán értetlenül nézett a lányra. Tisztán emlékezett rá, hogy az, az imént még, a holttest mellkasát simogatta, még hozzá pont arra felé, ahol az most szemlátomást fel volt tárva, fel volt hasítva.

Anna állta a férfi tekintetét.

Zoltán ezt beismerésnek vette. A lány valóban csinált valamit a holttesttel. Ugyanakkor a lány erős nézéséből azt is kiolvasta, hogy annak ezzel célja volt.

– Ez reménytelen! – sóhajtott nagyot Flórián. – Már közel három hét eltelt, s még mindig nem értük utol. Csak a bolondját járhatja velünk. Gyorsabb nálunk. A nyílt terepeket pedig úgy kerüli, mint ördög a tömjénfüstöt.

– Amíg a nyomában vagyunk nem ér rá vadászni – állapította meg Zoltán.

– Ugyanakkor Félmancs nincs hozzászokva a huzamosabb éhezéshez – fűzte hozzá Anna.

– Akkor hát egy nap ráun a futásra, és megesz mindnyájunkat! – sóhajtott nagyot Flórián.

– Aligha lesz rá módja! – felelte a fővadász és meggyújtotta a fekhelyük körül szabályos körben felállított tábortüzek közül az utolsót is. – Flórián, te kezded az őrséget!

– Mint mindig, fővadász uram – sóhajtott nagyot a fiú, majd odakészítette maga mellé a számszeríjat és a pisztolyt.

A gyomra szinte üres volt. Egy borz vagy hetes búzló dögén, némi fakérgen és pár békán kívül nem túl sok mindent sikerült ennie az elmúlt hét folyamán. Kimondottan rosszul érezte magát, önmagához képest majdhogynem erőtlennek. A csupasz bőrűek kitartóbbak voltak, és sokkal jobban bírták a tempót, mint ahogy azt ő remélte. Ezért is, hogy ismét lélegzet-visszafojtva, osonva támadásra készült.

A hegyes bot veszélyes, de azért azt is csak sikerült valahogy kivakarnia és a seb azóta már hegesedésnek is indult. A kis villámló bot pedig csak aprócska sebet ejtett a bőrén. Így hát a kockázat tulajdonképpen egész vállalhatóan ígérkezett.

A kutyát mindenképp meg kell ölnie. De legjobb lenne, ha sikerülne az összes kétlábúval is végeznie. Aztán pedig jó kiadósan bezabálni a húsból.

Persze, mindez csak akkor működik, ha a medve okos és tudja, hogyan prédálja fel a halálát akaró csupaszbőrű ragadozókat.

Félmancs felmászott az egyik fenyőfára: egy vékonyabb példányra. Jól ismerte az erdőt. Jól ismerte a fákat. Tudta, melyik mit bír. Tudta, hogy például ez a fa ki fog dőlni, rögvest amint felér a felső harmadába.

Úgy is történt. A fenyő reccsent egyet, majd már borult is. Át a csupaszbőrűek táborának lángokból szőtt falán, egyenest a hegyes botokat hajító kétlábú felé.

Az ember időben félrevetődött. Ugyanakkor, mégiscsak túl későn.

Félmancs rávetette magát, s miután mindkét mellső mancsának karmait végigszántotta áldozata testén, egy erős harapással kivégezte, elroppantva annak nyakát.

Anna a kidőlő fa zajára ébredt. Azonnal talpra pattant. Mihelyst megállapította, hogy Félmancs a tűzkörön belülre került, felkapta a táskáját, majd a tűzre vetette pokrócát. A pár pillanatra lefolytot tűzön átszaladt, majd felkapott egy követ és elhajította a medve felé.

Zoltán egy fáklyával próbálta meg távol tartani a medvét, ám Félmancs nem ijedt meg a tűztől, és egy hatalmas ütéssel jó tíz lábnyira repítette a férfit. A fővadász nagyot csattant egy fenyőfa törzsén, s eszméletlenül terült a tövében.

Félmancs ezalatt megette a kopót, majd kibelezte üldözőinek két hátságát.

Anna egy futó pillanatra a férfi felé vetette tekintetét, majd a keze ügyébe kerülő kövekkel tovább dobálta a hatalmas vadállatot.

Félmancs fogai közé ragadta az egyik lovat, felágaskodott, majd a tűzre hajította. Komótosan lépkedve sétált át rajta, egyenest a magatehetetlen Zoltán felé tartva.

– Hé, szőröcsomó, ide gyere! – kiáltott rá a leány, újabb tenyérnyi kővel dobva fejbe az állatot.

Félmancsot azonban ez aligha zavarhatta. Megállt Zoltán előtt, s hörögve nyitotta harapásra óriási száját. Aztán felordított, s tekintetét meglepetten kapta hátra a kicsi csupaszbőrű nőstény felé.

Anna a ruhája bújtatójában tartott kést állította belé Félmancs hátába, egy jól kivitelezett dobással.

A medve egy nagyot vetődött, s majdnem utolérte Annát. Ám a fiatal nő gyorsabbnak bizonyult, s azon íziben felmászott egy vékonyka fenyőfára.

Anna nem találomra választotta a fát: hisz tudta, hogy egy vastagabb fára a medve követhetné, még egy vékonyabbat pedig könnyedén kitörhetne.

Félmancs egy pillanatra megállt, majd aztán átölelte és rázni kezdte a fenyő törzsét.

– Hagyd a lányt, állj ki ellenem! – vágott egy követ ezúttal Zoltán a medvéhez. A fővadász lassan felállt, de még mindig a fa törzsének támaszkodott. Összeakadó tekintetével és véres homlokával nem úgy nézett ki, mintha túl lenne az előzőleg bevitt ütésen.

Az állat dühödten ordítva fordult meg tengelye körül.

– Várj, Félmancs! – kiáltott rá Anna, majd kivett valamit a csomagjából és ledobta az állat elé.

Félmancs orra izgatottan mozgott, majd gyorsan megette azt, amit kapott.

– Mássz fel egy fára! – kiáltott rá Anna a fővadászra.

– Félek, nem megy! – kiáltotta elkeseredetten a fővadász, s hozzávágott még egy követ a medvéhez.

– Kérlek, mássz! – ismételte meg a lány, mire Zoltán végül is engedelmeskedett. Félig összezúzott testét, remegő végtagjait vonszolva, fogait összeszorítva felmászott a mögötte lévő fára.

A medve tétova léptekkel indult meg utána, majd hirtelen megtorpant. Aztán üvölténi kezdett nagy kínkeservvel. A következő pillanatban bevetette magát a bozótba.

Anna gyorsan lelépelt a fáról, s a nyomába eredt.

– Gyere! – bízta a férfit is, de az ájultan feküdt az egyik faágon.

Jó mérföldnyi útba tellett, amire Anna utolérte a medvét.

Az ágak takarásából meglesve rövid ideig néma csendben figyelte Félmancsot. A medve elterülve feküdt, fennakadt, vérben úszó szemekkel, és kilógó nyelvvel.

Anna kilépett a takarásból, majd odament hozzá. Letérdelt elé, s tenyerét az állat orrára tette. Majd elbúcsúzott a nemes ellenféltől:

– Köszönöm, Félmancs! Köszönöm, hogy meghaltál. Tudd, hogy halálad nem jelenti a pusztulásod. Tudd, hogy magamhoz ölelem mindazt, mi voltál. Trófeád a kincsem lesz. S téged látlak majd mindig, mikor a családom címerére nézek. Haragodat és kegyetlenségedet pedig tovább éltetem majd szívem rejtekében. Ragadozó szíved, az én ragadozó szívem lesz.

Zoltán nem értette mi történt. És azt sem, hogy Tarczay Anna mit suttog a döglött vadállat fülébe. Csak azt tudta, hogy segédje, Flórián halott, a fiatal nőnek pedig valahogy csak sikerült elérnie azt, amit akart.

Egy pillanatra a lányra emelte fegyverét... de aztán rögvest el is szégyellte magát.

Az ég szerelmére semmit sem tudok erről a lányról... Lehet, hogy a szíve mélyén valahol nagyon jó ember, épp csak nem alkalmas rá az idő, hogy megmutassa! Ki vagyok én, hogy ítélkezzek felette? Csak egy vénember vagyok, aki túl keveset ért...

– Gyere, Zoltán! – szólt felé Anna. – Segíts levágni a fejét, meg a talpát!

– Máris – lépett elő a bozótosól a fővadász, majd átvette a lánytól a kést és nyüszikölni kezdte vele a medve nyakát. – Árudd el, hogy csináltad! – kérte meg Annát kis idő múltán.

– Azt hittem már rájöttél – vont a vállát Anna, s kicsivel odébb állt, hogy a medve vére ne fröcsögjön rá a ruhájára.

Farkas Zoltán nyakán és homlokán dagadtak az erek, miközben nagyokat szuszogva küzdött a medve nyakával, s szeme sarkából néha-néha Annára nézett.

Fáradt és szomorú. Haragszik rám – állapította meg Anna. Úgyhogy megvárta, amíg a férfi levezeti fölös erejét a medve fejének levágásában, s csak utána nyitotta szóra száját.

– Tudod, mindig minden értelt. A falusi pletykák éppúgy, mint az erdők-mezők füvei, avagy a Félmancsról szóló történetek. Nem kevés kutatás árán, de kiismertem ezt a medvét annyira, hogy tudja, hogy képes vagyok legyőzni őt. Tudtam például róla, hogy

bizonyos belsőségeket akkor is megeszik, ha amúgy nem fogyasztja el teljesen az áldozatát. Tudtam a kedvence: az emberi máj. Így hát kimetszettem Kelemér máját.

– Az a fiú szeretett téged. És te kivágtad a máját?

– Kelemér szerelme hasznos ajándék volt. Amiért persze nekem is tennem kellett. De végül is kifizetődött. Így, vagy úgy, de Kelemér még halálában is jól szolgált. Mert végül is az ő májába rejtettem a Félmancsnak szánt mérget, ami aztán a halálát okozta.

– Méreg... igazán gondolhattam volna.

– Mindig szemmel tartom a környezetemet, igyekszek mindent meglátni, amivel ölni lehet. Végül a tóparton ástam ki egy vizibürok gyökeret. A leghalálosabb növényi mérreg, kis mennyiségben fogyasztva is halálos rohamhoz vezet. Amennyit Félmancs kapott, az egy kisebb falunak is elég lett volna.

– Egy kisebb falunak... na és, ha nem bukkansz arra a növényre?

– Nos, korábban elfogtam és megfejtem egy keresztes viperát. De ricinusmag amúgy is volt nálam. Persze az sokkal lassabban öl és így inkább csak emberek ellen használható jól.

– Emberek ellen... – morogta Zoltán.

Anna kissé csalódott volt, Zoltán egyáltalán nem tűnt olyan lelkesnek és elismerőnek, mint ahogy azt ő elvárta volna tőle.

– Ily módon végezni egy ilyen fenséges vaddal? Miféle elvetemült szoknyás ördög vagy te? – kérdezte a férfi szemrehányóan.

– Efféle – sütötte le Anna a szemét.

Szégyen érzése töltötte el. Legszívesebben megragadta volna Zoltán kezét, és a szemébe nézve mondta volna: sajnálom! Ezerszer is sajnálom! A segédedet, Flóriánt! Na és Kelemért! És azt is, hogy én... – ám ameddigre gondolatban eljutott idáig, a szégyen mocskos érzetének a helyét már a harag tiszta sötétsége vette át. Felvetette állát, s tekintetét a férfi tekintetébe döfte.

Farkas Zoltán zavartan kapta félre fejét.

A fiút két zsoldos kapta meg a hóna alatt. Megemelték és úgy vitték be.

– Megbánjátok még, hogy így bántatok velem! – rebegette a fiú.

A katonák erre mondtak valamit, de a megkötözött kezű, zsákkal fején vánszorgó fiú az idegen szavakat nem értette.

– Beszélni akarok a vezérekkel! Ez az én váram! Én vagyok Tarczay György, a mohácsi síkon hősi halált halt Tarczay Miklós egyetlen élő fia!

A két német letette a fiút, majd leemelték fejről a zsákot.

A régi lovagterem képe bontakozott ki szeme előtt – a családi sásfészek szíve. Ahol most idegenek ültek annál az asztalnál, amely mellett annyi éven át, apja, s anyja, ősapái és ősanyái a napi ügyeket intézték, ettek-ittak, vitatkoztak, mulatoztak.

Illetve nem is csak idegenek ültek ott! Legnagyobb meglepetésére: az asztalközépnél, atyja egykori székében húga, Anna foglalt helyet.

Továbbá, igaz az asztalfőtől nagyon messze, de ott volt a teremben anyja, valamint kisebbik húga, Erzse is.

Az Anna mellett ülő idegen szerzetes közelebb intette a fiút.

György tétován lépett egyet előre. Szeme kitágult, s száját résnyire nyitva felejtette.

A szerzetes gúnyosan mosolygott rajta.

– Micsoda meglepetés, kis úrfi, hogy felségárulás közben szakítottál rá időt, hogy hazalátogassál – mondta maró gúnnyal.

– A váraimat jöttem visszakövetelni – húzta ki magát a fiú. – Megtagadom mostohaatyám és hűségét esküdök Ferdinándnak.

– Úrnő, mi legyen velem? – kérdezte meg Szörémi Tarczay Annát.
Anna belenézett testvére riadt és értetlen tekintetébe.
György tekintete pár pillanat múlva menekülni próbált, ám hamarosan ismét visszatalált a hatalmas, vicsorgó medvetrófea alatt ülő lány hideg szürke szemébe.
Nem bírta tovább. Térdre vetette magát, s könnyörögni kezdett:
– Ne öless meg, kérlek! Emlékszel ugye, hogy én tanítottalak meg lovagolni és vívni? Hogy én már kislánként is mindig többre tartottalak annál, mint tették azt mások! Tudod, hogy mindig is szerettelek! Téged is és édesanyánkat is!
Anna felállt, s összevont szemöldökkel szemlélte végig a fiút. Persze közben vetett pár pillantást a többi ott tartózkodóra is. Szörémire, aki önjelölt gyámként ott maradt a nyakán. Casimero kapitányra, aki zsoldosai élén talán még hasznos lehet, már ha sikerül az ujjai köré csavarnia. Aztán pedig Farkas Zoltánra, aki nagy meglepetésére Dietrich távozása után is mellette maradt, és mi tagadás jól jönne még szövetségesként. Majd aztán, szeme sarkából, az asztalon előtte heverő térképre pillantott, azon pedig a Céke várát jelző apró bástyára. – Családja harmadik várára, amit a híres Perényi Péter bitorolt el, és aminek visszaszerzésére egyelőre még csak tervei voltak.
Ó mily rengeteg teendő!
– Örvidenem kellene jöttöd okán? – vonta fel szalmaszál-vékony szemöldökét Tarczay Anna.
– Testvérek vagyunk...
– Mindent, amit az elmúlt hetekben tettem, a dinasztiamért tettem! – jelentette ki Anna fennhangon. – Nem magamért, hanem a dinasztiamért vállaltam az áldozatokat és a nehézségeket – mondta, közben ügyelve arra, hogy vessen egy pillantást Zoltán felé is. – Mindezek után nem engedhetem, hogy valaha is elvitasd tőlem a vezetés jogát!
– Én soha! Én soha, Anna! Én hű szolgád leszek, úrnőm! – hadarta György.
– Nincs szükségem gyenge szolgákra. Egy gyenge szolga felér egy épkézláb ellenséggel!
– Én erős szolgád leszek Anna! Erős szolgád, Anna úrnőm!
Anna a fiú felé nyújtotta kezét, mire az azonnal megcsókolta a húga ujját ékítő, a család címerét hordozó pecsétgyűrűt.
– A fenébe is! – sóhajtott nagyot Anna. – Szeretlek, bátyám – mondta, majd áthajolt az asztal fölött és magához ölelte a testvérét.
Szörémi elismerően bólintott, Zoltán pedig meghatottan mosolyodott el. A zsoldosok pedig hurrá kiáltással éljenezték meg a testvéri szeretet győzelmét.
– Ha valaha is rád vetül az árulás gyanúja, avagy tétováznál a parancsaim végrehajtásában... – súgta Anna a testvére fülébe – akkor kíméletlenül végezek veled.

VÉGE